

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

11. Lucrarea Sfintei Treimi

a) Iisus Hristos ne-a descoperit în mod deplin pe Dumnezeu treimic: Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Dumnezeu este dub desăvârșit, nemărginit, veșnic, atotprezent și atotputernic. El este atotștiutor, atotînțelept, sfințenie, dragoste, dreptate. Toate aceste însușiri dumnezeiești și altele sînt mai presus într-un mod negrăit decît priceperea și cuprinderea minții noastre.

Dumnezeu este Tatăl, Dumnezeu este Fiul, Dumnezeu este Duhul Sfînt. E un singur Dumnezeu în trei fețe (persoane): „Treimea cea de o ființă și nedespărțită”.

Fiind una după ființă, Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh sînt una și în lucrarea dumnezeiască, prin care toate s-au creat, toate sînt sub purtarea de grijă a lui Dumnezeu, toate sînt îndrumate spre ținta desăvîrșirii.

b) Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh însă au și însușiri personale. Tatăl este nenăscut. Fiul este născut din veci din Tatăl. Duhul Sfînt purcede din veci din Tatăl. Mare este taina aceasta. Noi o primim prin credința în cuvîntul lui Iisus Hristos. În Sfintele Evanghelii Iisus Hristos mărturisește că El a fost trimis de Tatăl în lume, că de la Tatăl vine ca să ne descopere pe Tatăl și la Tatăl se întoarce. „Toate îmi sînt date de la Tatăl meu — zice Iisus — și nimeni nu cunoaște... pe Tatăl decît Fiul și căruia va voi Fiul să-i descopere” (Matei 11, 27). Și slava Fiului întrupat este „slavă ca a unuia născut din Tatăl” (Ioan 1, 14). De aceea la botezul lui Iisus la Iordan, s-au deschis cerurile, Duhul Sfînt s-a coborît peste Iisus și Tatăl a grăit: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care am binevoit” (Matei 3, 16—17). Căci „Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mîna Lui” (Ioan 3, 35). Și „precum Tatăl are viață în sine, așa a dat și Fiului să aibă viață în sine”. „Tatăl, care m-a trimis, acela a mărturisit pentru mine” și „lucrurile, pe care mi le-a dat Tatăl să le săvîrșesc... mărturisesc pentru mine, că Tatăl m-a trimis” (Ioan 5, 26, 36—37). „Eu și Tatăl una sîntem” (Ioan 10, 30). Unitatea cu Tatăl o arată mereu Fiul cel unul născut din Tatăl, care împlinește întru toate voia Tatălui, primind să ia chip de om, să propovăduiască voia Tatălui, să accepte moartea pe cruce pentru mîntuirea noastră, să învieze și să se înalțe la cer, unde stă de-a dreapta Tatălui, rămînînd totodată cu noi — ca un Dumnezeu adevărat.

c) Dacă Fiul se naște din Tatăl, Duhul Sfînt purcede din Tatăl. Fiul e născut, Duhul Sfînt e purces. Purcederea Duhului Sfînt din Tatăl, taina aceasta, necuprinsă de înțelegerea noastră ne-a descoperit-o Iisus Hristos. Duhul Sfînt este „Duhul adevărului, care de la Tatăl purcede” (Ioan 15, 26). Pe acest Duh Sfînt, care de la Tatăl purcede, îl va trimite Fiul (Iisus Hristos) după ce se va așeza la dreapta Tatălui, peste Sfinții Apostoli în Duminica Rusalilor, cînd Duhul Sfînt s-a revărsat peste ei în chip de limbi ca de foc și prin Apostoli peste cei ce au crezut atunci în Iisus Hristos (Faptele Apostolilor 1, 8; 2, 3—4. 17—18. 38).

Această învățătură a Mîntuitorului despre Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, Biserica a cuprins-o în Crezul de la Sinoadele I și II ecumenic (de la Niceea 325 și Constantinopol 381), în care se spune: „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotștiutor (art. 1). Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care din Tatăl s-a născut mai înainte de toți vecii (art. 2)... Și întru Duhul Sfînt, Domnul de viață făcătorul, care din Tatăl

purcede — cea ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit” (art. 8). Fiul cel unul născut din Tatăl mărturisește că Duhul Sfînt din Tatăl purcede. De aceea și Biserica lui Hristos a mărturisit și mărturisește în Credeu că Duhul Sfînt „din Tatăl purcede”. De aceea Biserica noastră și alte Biserici, păzind neschimbate cuvintele Mîntuitorului, cuprinse în Sf. Evanghelie de la Ioan și în Credeul sinoadelor ecumenice, n-a primit și nu primește adaosul că Duhul Sfînt „și de la Fiul purcede”, adaos făcut de unii în Spania la anul 589. Căci la cele date de Mîntuitorul și întărite de sinoadele ecumenice, sub îndrumarea Sfîntului Duh, nu se cuvine nici a adăuga, nici a scădea nimic. Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt una sînt, căci e un singur Dumnezeu în trei fețe (persoane): Tatăl e nenăscut, Fiul e născut din Tatăl, Duhul Sfînt purcede din Tatăl.

d) Unitatea aceasta se arată și în lucrarea lui Dumnezeu în toate cele create. Dar una fiind în această lucrare, totuși se spune în chip deosebit, că Tatăl este creatorul și pronietorul („făcătorul cerului și al pămîntului, — tuturor celor văzute și nevăzute”), că Fiul este Mîntuitorul, căci prin El ne-a venit și ne vine mîntuirea („pentru a noastră mîntuire s-a pogorît din cer”), că Duhul Sfînt este sfințitorul („de viață făcătorul”). E adevărat că și crearea celor ce există e lucrare împreună cu Tatăl și a Fiului și a Sfîntului Duh; că și în mîntuirea noastră e lucrător împreună cu Fiul și Tatăl și Duhul Sfînt, că și în sfințirea noastră e lucrător împreună cu Duhul Sfînt și Tatăl și Fiul — căci Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh una sînt, dar în creare apare întîi Tatăl, în mîntuire apare întîi Fiul întrupat, în sfințire apare întîi Duhul Sfînt. Astfel unitatea și trinitatea se arată și în lucrarea lui Dumnezeu în lume.

Închinîndu-ne dar Sfintei Treimi, să mărturisim „pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfîntul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită” și să ne rugăm: „Prea Sfîntă Treime miluiește-ne pe noi. Doamne curățește păcatele noastre. Stăpîne iartă fărădelegile noastre. Sfînte cercetează și vindecă neputințele noastre pentru numele Tău”. Și să cîntăm: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperămîntul meu este Duhul Sfînt, Treime Sfîntă mărire Țiel!”.

† NICOLAE,

Mitropolitul Ardealului

Inserare

Seara vine pe tăcute; pe pămînt se lasă lin.
Liniștea pe sus pe creste cerne cerul cel senin.
Răsărind de prin neanturi peste culme de pădure,
Alb luceafărul s-arată în tărîile azure.
Jos pe văi amurgul țese văluri pentru-al nopții somn.
Sus misterul peste lume este-atotputernic domn.
Al meu suflet se înalță pe aripa cugetării,
Zboară liber și fericit peste marginile zării,
Părăsind pentru o clipă a pămîntului sclavie,
Cînd chemările din sfere spre Cel de Sus îl îmbie.

I. A. B.

Sf. Tradiție

I.

Al doilea izvor al Descoperirii dumnezeiești este Sf. Tradiție. Ea are aceeași autoritate ca și Sf. Scriptură.

Acest lucru rezultă din următoarele fapte:

Sf. Scriptură nu este completă, fiindcă nu cuprinde întreaga Descoperire dumnezeiască. Căci Mîntuitorul a propovăduit învățătura Sa — timp de mai bine de trei ani — fără să fi așternut în scris ceva din această învățătură. Este știut că predica Sa s-a săvîrșit numai cu graiul rostit și — în consecință — nici una dintre cele 27 de cărți ale Testamentului Nou nu este scrisă sau dictată de El.

Totodată, nici Sf. Apostoli n-au scris toți cărți sfinte (biblice), ci numai unii dintre ei. Dar chiar și aceștia au așternut în scris numai o mică parte din învățăturile Mîntuitorului, și anume: după împrejurări și potrivit cu trebuințele urgente ale unor credincioși, la care ei nu puteau să se ducă în grabă și să-i lămurească în problemele de care erau preocupați.

Astfel, s-a așternut în scris numai ceea ce era de interes urgent și de neapărată trebuință unor creștini proaspeți, spre a nu se periclita credința lor în fața unor îndoieli sau discuții ivite în obștea lor. De unde rezultă că Sf. Scriptură n-a fost alcătuită ca un tratat sistematic și complet de învățătură creștină. Căci altfel însuși Mîntuitorul s-ar fi îngrijit s-o scrie. Deci, cărțile Sf. Scripturi sînt compuse mai mult la întîmplare.

Mîntuitorul și Sfinții Săi Apostoli n-au scris tratate sistematice de teologie creștină, pentru că învățătura creștină nu avea menirea să fie cuprinsă în cărți și să rămînă o literă moartă, ci avea menirea să devină principiu de viață pentru credincioșii din toate veacurile, principiu care să fie transpus în viața de toate zilele a acestora.

Așa se explică faptul că Sf. Scriptură are un cuprins așa de redus față de mulțimea învățăturilor descoperite de Mîntuitorul direct, ori de către Sf. Apostoli. Toate învățăturile descoperite, care n-au fost așternute în scris în Sf. Scriptură, alcătuiesc laolaltă o comoară tot atît de prețioasă ca și cea a Sf. Scripturi. Această comoară se numește Sf. Tradiție sau Predanie. Și ea a fost — mai tîrziu și treptat — așternută în scris, dar nu sub inspirație (insuflare) de la Sf. Duh.

Din această perspectivă se luminează învățătura ortodoxă despre Sf. Tradiție, care are la baza sa următoarele temeuri:

1. Creștinismul a avut menirea să se răspîndească prin grai viu (rostit), adică prin predică orală, și nu prin scris, prin cărți. De aceea, Mîntuitorul i-a trimis pe Sf. Apostoli să propovăduiască Evanghelia prin grai viu: „Mergînd, învățați toate neamurile...” (Mt. 28, 19); „În mersul vostru, propovăduiți zicînd că s-a apropiat împărăția cerurilor” (Mt. 10, 7). Astfel, Sf. Apostol Pavel poate trage concluzia: „Prin urmare, credința vine din predică auzită, iar predica este prin cuvîntul lui Hristos” (Rom. 10, 17). Pe de altă parte, numeroase texte biblice atestă limpede faptul că răspîndirea învățăturilor creștine s-a făcut prin grai viu, într-o vreme cînd cărțile Sf. Scripturi nu erau încă scrise, ori nu erau încă adunate la un loc, într-o colecție (canon) și cunoscute.

2. Sf. Scriptură nu cuprinde decît o mică parte din învățăturile descoperite de sus. Cele mai grăitoare și mai concludente texte, care dovedesc acest fapt, sînt următoarele: In. 20, 30; 21, 25; II In. 12; III In. 13—14; I Petru 5, 12; Efes. 3, 3. Din toate aceste texte, pe care le-am rînduit în ordinea ponderii lor, rezultă adevărul că sfinții alcătuitori ai Bibliei n-au avut intenția să scrie pe

(Continuare în pag. 2)

Lupta cea bună

În scrierile Sfântului Apostol Pavel se amintesc adesea despre lupta cea bună, de lupta împotriva răului și pentru împlinirea binelui. Sf. Ap. vorbește despre propria sa luptă; el se înfățișează ca un luptător și la luptă îi îndeamnă și pe credincioși.

Lupta despre care vorbește Sfântul Apostol Pavel este o luptă duhovnicească, cu scop duhovnicesc, dusă împotriva unor vrăjmași de gând; o luptă care se desfășoară cu arme duhovnicești. La drept vorbind, această luptă nu este altceva decât străduința neîncetată a sufletului omenească de a înlătura răul și de a face binele. Asemănarea acestei nevoițe cu lupta a făcut-o Sf. Apostol Pavel numai pentru a atrage atenția asupra faptului că străduința creștinului trebuie să fie o străduință adevărată și stăruitoare, o acțiune susținută, fie că ea are în vedere înlăturarea răului, fie că se face pentru împlinirea binelui.

Știm cu toții că Sf. Apostol Pavel s-a asemănat pe sine cu un alergător în arenă, cu un luptător care știe ce țintă are (I Cor. 9, 24—27; Fil. 3, 12—14). El spune despre sine: „Așa alerg și nu orbește. Așa mă lupt cu pumnul fără să bat vâzduhul” (I Cor. 9, 26), arătând prin aceasta, că se luptă în mod organizat, că are în vedere o țintă. A spus Sfântul Apostol și care anume îi este ținta, căci, în asemănarea cu alergătorul și cu luptătorul, el a amintit de o cunună neveștejită, pe care o pot primi aceia dintre luptători, care știu să se lupte cum se cuvine (I Cor. 9, 24—25). Pentru Sfântul Pavel, lupta pentru cunună este în același timp lupta pentru desăvârșire, desăvârșirea fiind chemarea dumnezeiască a fiecărui creștin și răspărirea dându-se pe măsura ei (Fil. 3, 12—14).

Ca să poată cineva să ajungă la desăvârșirea în bine, trebuie mai întâi să înlătore din viața și din ființa sa răul, adică să se lupte împotriva răului. Despre lupta aceasta, Sf. Apostol spune că „nu este împotriva trupului și a singelui”, deci nu este o luptă văzută, dusă împotriva unor ființe cu trup și sînge, ci este o luptă lăuntrică, dusă „împotriva duhurilor răutății” (Efes. 6, 12). Pentru o pricină ca aceasta, lupta nu poate fi altfel decât sufletească și tot sufletești sînt și armele sau mijloacele ei. A lămurit-o și aceasta Sfântul Apostol Pavel amintind de „armele lui Dumnezeu” (Efes. 6, 11, 13), de „armele cele de-a dreapta și cele de-a stînga ale dreptății” (II Cor. 6, 7) și de „armele luminii” (Rom. 13, 12) și precizînd că „deși umblăm în trup, nu ne oștim truște. Iar armele cu care ne luptăm nu sînt omenești, ci puternice înaintea lui Dumnezeu ca să dărîme întăriturile” (II Cor. 10, 4). Acest lucru este cu puțință atunci cînd, îmbrăcat cu armele luminii, luptătorul împlinește cuvîntul Sf. Apostol Pavel, care, îndată după ce dă sfatul de a ne îmbrăca cu armele luminii, zice: „Să umblăm cuviincios, ca la lumina zilei, nu în ospețe și în beții, nu în desfrînări și în destrăbălare, nu în ceartă și în pismă, ci înveșmîntați-vă în Domnul Iisus Hristos și nu purtați atîta grijă de trupul vostru, încît să-i deșteptați dorințele” (Rom. 13, 13—14).

Pomenind de mijloacele duhovnicești ale duhovniceștii lupte, Sfântul Apostol a numit cîteva din acestea. Astfel, în continuarea îndemnulii: „Luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea, și toate biruindu-le să rămîneți în picioare” (Efes. 6, 13), Sfântul Pavel înșiră armele care trebuie folosite în luptă, adăugînd: „Țineți-vă bine, deci, avînd mijlocul vostru înscis cu adevărul și îmbrăcîndu-vă cu platoșa dreptății și încălțînd picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii. Peste toate luați pavăza credinței, cu care veți putea să stingeți toate săgețile cele arzătoare ale vicelanului. Luați și coiful mîntuirii și sabia Duhului, care este cuvîntul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea întru Duhul tot felul de rugăciuni și de cereri și întru aceasta privegheați cu toată stăruința” (Efes. 6, 14—18).

În lumina acestor sfinte învățături trebuie privite toate îndemnulii la luptă duhovnicească, pe care le-a dat Sf. Apostol Pavel, precum și lupta desfășurată de el însuși. Așa a fost lupta de o viață întreagă a Sf. Apostol, despre care mărturisește în a doua epistolă către Timotei, scriînd: „Lupta cea bună m-am luptat, am ajuns la capătul drumului, am păzit credința” (II Tim. 4, 7).

Lupta Sf. Apostol Pavel a fost o luptă a credinței, adică o luptă izvorîndă din credința în Dumnezeu, pentru scopurile credinței în Dumnezeu. La fel trebuia să fie și lupta iubitelui său fiu Timotei, căruia Sf. Pavel i-a adresat următoarele cuvinte, îndemnătoare la luptă: „Urmează dreptatea, cucernicia, credința, dragostea, răbdarea, blîndețea” (I Tim. 6, 11). Tot așa trebuie să fie și lupta fiecărui dintre noi, cei ce dorim să biruim răul cu binele (Rom. 12, 21).

Călăuziți de luminile sfințelor cugetări ale Sf. Apostol Pavel, de Dumnezeu purtătorii Părinții noștri, în sfințele lor învățături, atrag atenția între altele și asupra feluritelor arme de luptă, pe care să le întrebuițăm. Astfel, Sf. Ioan Sinaitul, vorbind despre cei ce se oștesc pentru virtuțile care rămîn în veșnicie, spune că aceștia țin în mînă scutul credinței lui Dumnezeu și în povățuitorul lor, înlăturînd prin el orice gînd nedrept și ucigînd cu sabia Duhului orice mișcare rea a voinței proprii. Ei mai sînt îmbrăcați și cu platoșa de fier a blîndeții și a răbdării, prin care stau împotriva tuturor relelor. Împreună cu acestea, ostenitorii cei buni au osîrdie spre fapta bună de ajutorare a aproapelui, iar acestea toate le fac stăruind în rugăciune.

Avînd a duce luptă împotriva patimilor, împotriva răului de tot felul, noi creștinii, conduși și ajutați de Domnul Hristos, se cuvine a fi cu luare aminte asupra minții și a inimii noastre, în care se dă lupta cea nevăzută, care ține toată vremea vieții noastre. În această luptă, de folos ne este nouă a nu ne încrede numai în puterile noastre, ci a cere mereu și ajutorul lui Dumnezeu. Credința în Dumnezeu și nădejdea cea adevărată să le avem ca o pavăză și ca niște zale, în lupta cea bună a mîntuirii. La acestea să adăugăm cugetarea la patimile Domnului și cu această cugetare să ne ajutăm întru lepădarea patimilor celor truște. De mult ajutor în biruința cea adevărată ne este smerenia și cunoașterea neputinței noastre, răbdarea în ispite și izgonirea trîndăviei. Cu rugăciunea cea gîndită să ne ajutăm ca și cu o sabie tăind gîndurile cele rele de la cea dintîi arătare a lor. Pe lîngă acestea să folosim ura împotriva patimilor, ca să nu ne învoim cu ele, ci să le izgonim cu mînie chiar de la răsărirea lor în sufletul nostru. Ca întărire în cele bune să avem unirea cu Domnul Hristos, din Sfînta Împărtășire cu trupul și sîngele Lui.

Toate acestea să le facem întru bună și sfîntă iscusință, care se alcătuieste din sfințele învățături din dumnezeiasca Scriptură și din scrierile dumnezeieștilor Părinți. Aceste sfinte învățături, cînd le vom cunoaște cu mintea și le vom împlini cu fapta, vor fi pentru noi ca un vâzduh luminos, în care vom putea cunoaște și vom putea urmări pe toți potrivnicii cei din gînd, pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, îi vom nimici.

În toată grija noastră de a înlătura răul și de a înmulți binele, să nu uităm însă niciodată cuvîntul care zice: „Dă voință și ia putere”. Împlinind acest cuvînt, adică dînd voință pentru cele bune și luînd putere pentru lucrarea lor, să nu slăbim în lupta noastră, bineștiind că nu sîntem singuri în luptă, ci avem ajutorul cel de la Dumnezeu și acoperămîntul de rugăciune al Maicii Preacurate, împreună cu mijlocirile tuturor sfinților, cu care fie să avem și noi parte de biruința cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru, adică de cît mai multe roade bune, spre preamărirea lui Dumnezeu și folosul obștei din care facem parte.

Ierod. T. Părăianu

Sf. Tradiție

(Urmare din pag. 1)

larg toate învățăturile creștine, ci numai ceea ce era urgent și neapărat necesar pentru a înlătura primejdia unor rătăcirii.

3. Învățăturile Sfinte și nescrise ale Sf. Tradiții au aceeași valoare ca și cele scrise în Sf. Scriptură, întrucît provin de la același Învățător, Iisus Hristos. Ca atare, ele sînt învățături din Descoperirea dumnezeiască. De aceea, Sf. Apostol Pavel îndeamnă: „Drept aceea, fraților, stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvînt, fie prin epistola noastră” (II Tesal. 2, 15). Autoritatea învățăturilor predate oral — egală cu a celor așternute în scris — rezultă și din textele de la I Tim. 6, 20; II Tim. 2, 2; 3, 14.

4. Însăși Sf. Scriptură a fost alcătuită pe temeiul Sf. Tradiții. Căci la început a fost numai Sf. Tradiție și numai mai tîrziu s-a alcătuit Sf. Scriptură ca o parte a acesteia.

a) A fost o vreme — în viața Creștinismului —, în care Sf. Scriptură nu a existat. De fapt, au trecut între 10 și 70 de ani de la învierea și înălțarea la cer a Mîntuitorului, pînă ce s-au alcătuit cărțile biblice ale Noului Testament. În acest timp, îndreptarul credinței se găsea numai în Sf. Tradiție, adică în învățăturile propovăduite oral. Astfel, Sf. Evangheliști Marcu și Luca au scris Sf. Evangheliile respective pe temeiul Sf. Tradiții.

b) Pe alocuri, sfinții autori ai Sf. Scripturi fac citații care nu provin decît din Sf. Tradiție. Acesta este cazul la F. Ap. 20, 35; II Tim. 3, 8; Iuda 9 și 14—15.

Decalogul

Porunca întâia

„Eu sînt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei alră de mine” — spune porunca întâia din Decalog.

Pentru a ne da seama de însemnătatea acestei porunci, trebuie să ne înfățișăm înaintea ochilor lumea de atunci.

Primii oameni și urmașii lor pînă la amestecarea limbilor au crezut și s-au închinat unui singur Dumnezeu. Au fost cum s-ar zice: *monoteiști*. Păcatul, mai bine zis păcatele i-au făcut să rătăcească și de la închinarea unui Dumnezeu au trecut la credința în doi, apoi în trei, în patru dumnezei sau zei și așa mai departe. Au ajuns *politeiști*.

Starea religioasă a lumii vechi ne-o arată foarte lămurit Sf. Apostol Pavel, cînd zice: „Au mutat slava lui Dumnezeu celui nestricăcios întru asemănare cu chipul omului stricăcios și al păsărilor, și al celor cu patru picioare, și al celor ce se tîrăsc și au schimbat adevărul lui Dumnezeu întru minciună și au slăvit și au slujit făpturii în locul Făcătorului cel binecuvîntat în veci” (Rom. 1, 20—25). Într-o asemenea lume rătăcită în ce privește credința, ce nou, ce cutremurător de nou a sunat porunca de la muntele Sinai: „Eu sînt Domnul Dumnezeuul tău; să nu ai alți dumnezei afară de mine”.

Dumnezeu restabilește deci credința cea adevărată, monoteistă, și închinarea „cu duhul și cu adevărul”, cum va plini Mîntuitorul la fîntîna lui Iacob în Samaria.

În ce privește credința, se cade să știm că nu e de ajuns să rostim vorba: cred. Ea nu e un cuvînt care zboară de pe buze și ne încîntă urechea. Adevărata credință e o stare sufletească vie și lucrătoare întru cele dinăuntru ale noastre și nu ni se poate da de-a gata din afară. Sfînta Scriptură, Sf. Tradiție, crezul, predicile o fac numai înțeleasă cum trebuie și o îndreaptă pe calea voită de Ziditorul. Cu alte cuvinte acestea ne feresc de rătăcire. Așadar, credința e stare sufletească, e puterea

(Continuare în pag. 3)

5) Temeiuri importante pentru valoarea Sf. Tradiții, avem și în scrisul Sf. Părinți și al scriitorilor bisericești. Astfel, Sf. Irineu († 202) scrie: „Toți care voiesc să cunoască adevărul, trebuie să se îndrepteze către Tradiția Apostolică” (Adv. Haereses III, c. 3); Origen († 250) îndeamnă: „Să fie păstrată Tradiția bisericească...; numai acel adevăr trebuie să fie crezut, care nu contrazice întru nimic Tradițiile bisericești și apostolice” (De Principiis, I, n. 2); Sf. Clement Alexandrinul († 215) apreciază: „Aceia care explică Scriptura contra Tradițiunii bisericești, au stricat norma adevărului” (Stromata, I, 7).

Între Sf. Scriptură și Sf. Tradiție există o unitate strînsă, și anume: a) unitate de origine — amîndouă vin de la Dumnezeu; b) unitate de conținut — amîndouă cuprind Descoperirea dumnezeiască; c) unitate de funcțiune — amîndouă slujesc mîntuirii.

Acestui raport de strînsă unitate, se adaugă unul de dependență — lăuntrică — reciprocă. După cum am văzut, Sf. Scriptură și Sf. Tradiție sînt dependente una de alta încă în timpul nașterii, căci Sf. Scriptură este așternerea în scris a Sf. Tradiții. Tradiția de mai tîrziu este dependentă de Sf. Scriptură, pentru că este efectul (răsfrîngerea) acesteia.

Din dependența în naștere rezultă dependența în funcțiunea pe care o exercită. Sf. Scriptură ar fi paralizată și sterilă fără Sf. Tradiție, iar Sf. Tradiție ar fi vagă (confuză) și fără direcție în lipsa Sf. Scripturi.

Cu toate acestea, adică deși formează o unitate, Sf. Scriptură și Sf. Tradiție nu sînt același lucru. Ele atîrnă una de alta, dar nu au aceeași făptură (structură). Între ele există o continuă legătură reciprocă, dar nu sînt de același rang.

Ele se deosebesc prin formă: Sf. Scriptură este scrisă, iar Sf. Tradiție nescrisă (numai mai tîrziu s-a așternut în scris). Ele se deosebesc prin făptură (structura) lor: Sf. Scriptură este formal cuvîntul lui Dumnezeu, fiind inspirată de la Sf. Duh, pe cînd Sf. Tradiție este formal cuvîntul ce pornește de la om, care cuprinde cuvîntul lui Dumnezeu.

Datorită acestui raport mai sus înfățișat, Sf. Tradiție prezintă o mare importanță pentru viața creștină, căreia îi aduce foloase neprețuite. Ea constituie — după Sf. Scriptură — al doilea izvor al Descoperirii dumnezeiești și — în consecință — un îndreptar indispensabil și prețios al vieții creștine în drumul ei spre ținta ultimă: — mîntuirea, desăvârșirea, preamărirea lui Dumnezeu și dobîndirea fericirii veșnice.

C. Sîrbu

Pace, dreptate, progres

Aceasta este lozîncă sub care s-au desfășurat, în cursul lunii octombrie a.c., la New-York, lucrările sesiunii jubiliare a Organizației Națiunilor Unite, la împlinirea unui sfert de veac de existență.

Pace, dreptate, progres. Aceste trei idealuri — care însumează toate problemele constructive frământate la această Organizație mondială și care stau la baza fireștii desfășurări a vieții omenirii — au prins glas în urma experienței tragice pe care au trăit-o popoarele lumii de-a lungul istoriei, experiență care a culminat în stihiiile catastrofale ale celui de al II-lea război mondial. Astfel, după ce ultimul foc ucigător a încetat, „cînd — după mișcătoarele cuvinte ale D-lui Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat — nu se uscase încă sîngele vărsat de popoare”, a fost constituită Organizația Națiunilor Unite care avea menirea „de a strînge toate popoarele planetei să-și unească eforturile pentru realizarea, în lume, a unei păci durabile, care să asigure dezvoltarea liberă a fiecărui popor”.

Din aceste cuvinte se poate vedea clar legătura strînsă dintre cele trei principii, căci o pace durabilă nu poate fi realizată fără libertate — expresia dreptului natural — care să reglementeze raporturile sociale și dintre popoare, ca apoi, amîndouă să asigure progresul vieții omeniești. Aceste trei principii nu pot exista independent. Ca o masă cu trei picioare, lipsind unul din aceste puncte de sprijin, masa armoniei vieții pe planeta noastră se prăbușește, risipindu-se roadele muncii creatoare.

În această privință, poporul nostru trăiește simțămînte de înălțare patriotică, pentru că, în țara noastră, înaltele principii care formează preocuparea generală a lumii de astăzi sînt bine conturate, așezate ca temelie a orînduirii sociale și realizate practic, atît pe plan intern cît și extern.

După intrarea în Organizația Națiunilor Unite, România a adus aici contribuții importante prin propunerile valoroase pe care le-a înscris pe agendele de zi, ca de pildă: Dezvoltarea acțiunilor pe plan regional a relațiilor de bună vecinătate între statele cu orînduirii sociale diferite; Promovarea în rîndurile tineretului a idealurilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare; Consecințele economice și sociale ale cursei înarmărilor și efectele sale negative asupra păcii și securității; Rolul științei și tehnologiei moderne în dezvoltarea națiunilor; Necesitatea întăririi cooperării economice și tehnico-științifice între state etc. Toate aceste propuneri și, desigur, încă altele, s-au bucurat de înalte considerații în întreaga lume, contribuind în același timp la ridicarea prestigiului Patriei noastre peste hotare.

O confirmare recentă a felului în care țara noastră a înțeles și înțelege să lucreze pentru aceste idealuri și să le promoveze în viața internațională este prezența, în aceste zile, a României la sesiunea jubiliară a O.N.U., reprezentată de însuși Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a cărui amplă cuvîntare a reușit într-un mod deplin să însumeze toate problemele majore ale omenirii contemporane. Astfel, pacea — se subliniază în această cuvîntare — se poate îndeplini numai prin colaborarea dintre toate statele îndiferent de orînduirea lor socială, în așezămîntul dreptății care cere deplina egalitate în drepturi, respectarea suveranității și independenței, adevăruri firești de care trebuie să țină seama toate statele mari și mici. „Numai apărarea și respectarea cu strictețe de către toate statele a acestor principii poate asigura o colaborare și cooperare internațională serioasă... , poate oferi deplină garanție de securitate fiecărui stat”. De aici și condamnarea firească, care a răsunit atît de convingător, a colonialismului, „acest anacronism rușinos, în cea mai flagrantă contradicție cu etica și principiile internaționale unanim proclamate de popoarele lumii”.

Progresul și bunăstarea popoarelor se poate împlini prin schimbul de bunuri și valori, prin ajutorarea întredolaltă a statelor mai ales, prin ajutorarea popoarelor în subdezvoltare, aceasta fiind marea datorie umanitară a zilelor noastre, căci nu se poate admite ca „în secolul celui mai frumos progres material, științific și cultural, sute de milioane de oameni să sufere de subnutriție, să fie lipsiți de mijloacele necesare pentru dezvoltarea culturală și științifică” după cum arăta Domnul Președinte al Consiliului de Stat — cerînd să se treacă „de la vorbe la fapte”, căci în acest fel se vor înlătura și neîncrederea și conflictele internaționale.

Acestea sînt cîteva din totalitatea marilor probleme, pe care le-a expus Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, la această

măreață întrunire internațională.

Așteptarea, la O.N.U., cu viu interes a cuvîntării, care avea să exprime poziția României în problemele arzătoare ale lumii, dovedește prestigiul țării noastre peste hotare, iar nivelul înalt, științific al expunerii, a stîrnit un puternic ecou în rîndurile delegațiilor, cît și a opiniei publice mondiale. Acest lucru se poate constata din sutele de coloane ale revistelor și cotidianelor din întreaga lume, care comentează evenimentul, cît și din aprecierile deosebite ale unor personalități de seamă ale lumii de astăzi. Așa de pildă:

— Kûichi Aichi, ministrul afacerilor externe al Japoniei, a calificat discursul ca fiind „plin de substanță” și a apreciat eforturile perseverente ale României „pentru realizarea acelor scopuri pașnice care-i călăuzesc politica sa externă”.

— Arhiepiscopul Makarios, președintele Ciprului, s-a declarat impresionat de claritatea exprimării poziției României, care concordă cu poziția poporului cipriot și a tuturor popoarelor iubitoare de pace.

— Piero Vinci, șeful misiunii permanente a Italiei la O.N.U., consideră concepțiile din discurs „de rezonanță universală”, bazate pe principiile și

normele cartei O.N.U., iar discursul în întregime îl consideră drept „glasul României”.

— Agenția bulgară de știri B.T.A. relatează: „Așteptată cu mare și deosebit interes, cuvîntarea a constituit unul dintre cele mai importante evenimente, a atras atenția generală...”

— Agenția jugoslavă „Taning” subliniază că președintele român a chemat toate țările să soluționeze conflictele exclusiv pe cale pașnică, comîntînd favorabil toate problemele din cuvîntare.

„Președintele Nicolae Ceaușescu este unul dintre cei mai mari oameni de stat ai lumii contemporane, care prin activitatea sa a adus României un înalt prestigiu” — spune un cunoscut exponent al vieții publice americane (Cyrus Eaton).

Aceste ecouri și încă multe altele vin și întăresc poziția politicii sănătoase dusă de țara noastră, demonstrînd totodată prestigiul Patriei noastre peste hotare, în frunte cu conducătorii ei, lucru care, desigur, ne înalță sufletește pe fiecare dintre noi.

Aceste ecouri constituie totodată îmbolduri pentru ca noi, fiii acestor minunate plaiuri, să depunem noi eforturi pentru ca Patria noastră să înflorească și mai vădit, aceasta cu atît mai mult cu cît și de acum înainte ea va sluji cu aceeași fidelitate înaltelor idealuri ale lumii de astăzi și de totdeauna: pacea, dreptatea și progresul.

Pr. I. Fulea

Consfătuiri intercreștine la Brașov

În cursul lunii septembrie și începutul lui octombrie 1970 au avut loc, în pitorescul peisaj din Poiana-Brașov, două conferințe cu caracter intercreștin.

Astfel, între 21—26 septembrie a. c. s-au desfășurat lucrările conferinței Alianței Mondiale Luterane pentru Bisericele minoritare europene. Tematica conferinței a fost: Comunitatea și pastorul într-o lume matură”.

Lucrările, prezidate de pastorul Paul Hansen, s-au încheiat cu un serviciu religios, în seara zilei de 26 septembrie a. c. la Biserica Neagră din Brașov. La lucrările conferinței au luat parte ca observatori din partea Bisericii Ortodoxe P. C. prof. Dr. Isidor Todoran, rectorul Institutului Teologic din Sibiu, și C. diacon prof. Dr. I. Bria de la Institutul Teologic din București.

În cadrul programului din ziua de 25 sept. a. c. au ținut cuvîntări Eminența Sa Episcopul A. Klein din Sibiu și I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin al Ardealului.

Cu acest prilej, I. P. S. Sa a spus între altele: „Faptul că acest congres are loc într-o regiune de munte mi se pare un simbol. Așa cum munții se sprijinesc pe o temelie largă și au legătură unii cu alții, dar își înalță fiecare în felul său piscurile spre imensitățile cerului, așa și Bisericele noastre au la temelie pe Iisus Hristos; Cel ce este Calea, Adevărul și Viața și astfel se simt înfrățite în El, dar fiecare în felul ei își îndreaptă strădanii, năzuințele, realizările spre idealurile superioare ale Evangheliei Domnului, ca să slujească împreună propășirii popoarelor”.

*

De asemenea, între 28 septembrie și 1 octombrie 1970, tot la Poiana-Brașov au avut loc lucrările sesiunii Prezidiului Conferinței Bisericii Europene, în vederea pregătirii programului Adunării Generale Nyborg VI din anul 1971.

Lucrările au început printr-un serviciu religios la biserica „Sf. Nicolae”-Schei (Brașov), oficiat de către I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Răspunsurile au fost date de corul bisericii „Sf. Nicolae”, cu participarea unui număr mare de credincioși. Această slujbă a produs o deosebită impresie asupra oaspeților străini.

În cadrul acestui serviciu religios, Arhiepiscopul nostru a rostit o scurtă cuvîntare, în care, plecînd de la cuvintele Psalmistului: „Ce bine e cînd frații sînt împreună”, a spus între altele: „Una din marile bucurii ale epocii noastre este tocmai faptul că Bisericele creștine, cu toată diversitatea lor, se apropie unele de altele, se adună la un loc, mărturisind unitatea lor frățească în Iisus Hristos și în

slujirea din dragoste a omului, a păcii și colaborării dintre popoare”.

Ținem să arătăm că din Prezidiul conferinței Bisericii Europene face parte și I. P. S. Dr. Iustin Moiescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei prezent la consfătuire.

La lucrările acestei sesiuni, din partea Bisericii Ortodoxe Române au asistat: I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, precum și P. C. prof. Dr. Ioan Coman și C. diacon prof. Dr. I. Bria.

Menționăm că, după terminarea lucrărilor, delegații ambelor consfătuiri bisericești mai sus arătate au vizitat și Centrul arhiepiscopal din Sibiu.

C.

Incolțește grîu curat...

Incolțește grîu curat,
Cu nădejde semănat —
Și te fă cît mai frumos —
Anul să-l aduci mănos.

Ieși grîule din pămînt,
Întărite-ar Domnul Sfînt,
Și rodește cît mai bine
Să avem pe masă pîine.

Pîine bună, sănătate,
Înțelegere în toate,
Pace-n lume, trai senin,
Asta vrea orice creștin!

De acești avem, măi frați,
Credincioși adevărați,
Care ne-ncețat muncesc
Și cu toți pacea iubesc!

Nicolae Isac
cîntăreț bisericesc

Porunca întîia

(Urmare din pag. 2)

lăuntrică ce ne mîna spre Dumnezeu cum setea mîna cerbul spre izvoarele cele limpezi și răcoritoare din creierul munților (Ps. 41, 1).

Așadar, „unul este Dumnezeu” repetă și întărește Mîntuitorul (Matei 19, 17); Marcu 10, 18). Unul este Dumnezeu propovăduiesc în largul pămîntului Sf. Apostoli, Sfîntii mucenici și mucenice, Sfîntii Părinți, sinoadele ecumenice (Galateni 3, 10; Iacob 2, 10; Ioan 5, 44), crezul; unul după Ființă, însă întreit în Fețe (Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt). În El trebuie să credem, să nădăjduim; cu El, de la El, spre El toată dragostea noastră.

Porunca întîia din Decalog amintește deci mereu fiilor Bisericii noastre, că unul este Dumnezeu în trei fețe: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, Căruia se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea.

G. M.

Vizita cardinalului Dr. Franz König la Timișoara

După vizita făcută în anul 1968 Prea Fericitului Patriarh Justinian, Eminența Sa cardinalul König Arhiepiscop al Vienei și Primat al Austriei, a revenit pe meleagurile țării noastre într-o scurtă vizită particulară, făcută în orașul Timișoara. Cu acest prilej Eminența Sa a fost câteva ore oaspetele Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Banatului.

La sosirea sa la reședința mitropolitană a fost întâmpinat de Întâistătătorul Mitropoliei Banatului înconjurat de toți ostenitorii Centrului Eparhial și de preoți romano-catolici din localitate. A fost apoi servit un dejun în cadrul căruia s-a toastat pentru Prea Fericitul Patriarh Justinian și pentru conducerea de Stat a Republicii Socialiste România. După masă cardinalul s-a întreținut într-o atmosferă plăcută cu Înalt Prea Sfințitul Mitropolit și cu cei prezenți. Totodată a folosit prilejul trecerii sale prin România pentru a transmite telegrame omagiale Prea Fericitului Părinte Patriarh și Domnului Profesor Dumitru Dogaru, Președintele Departamentului Cultelor.

Eminența Sa a vizitat în continuare câteva obiective bisericesti, printre altele Catedrala mitropolitană. Seara, petrecut de Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae și de o parte din asistenții la desfășurarea vizitei, Cardinalul Dr. Franz König a părăsit orașul îndreptându-se spre casă.

Din învățăturile Sf. Părinți

— Înțelept este bărbatul care place lui Dumnezeu, care vorbește puține și pe cele de trebuință.

— Cei ce pricep cu anevoie cele de folos, oricât de limpede ar fi spuse, sînt socotiți bolnavi. Iar cei ce înțeleg adevărul, dar îi stau împotriva fără rușine, și-au omorât rațiunea și și-au sălbăticit purtările.

— Precum roadele pămîntului nu se coc într-un ceas, ci după vreme și ploii și îngrijire, așa și roadele oamenilor se fac minunate prin nevoiță, prin luare aminte, prin stăruință de vreme îndelungată, prin răbdare.

— Singură asgoniseala sufletului este sigură și nu poate fi jefuită. Iar aceasta este viețuirea virtuoaasă și plăcută lui Dumnezeu și cunoașterea și săvîrșirea celor bune. Avuția este însă povățuitor orb și sfetnic fără minte.

— Cugetînd la cele despre Dumnezeu, fi bun, cuminte, blînd, darnic după putere, îndatoritor, necertăreț și cele asemenea, căci acestea sînt avuția sufletului, care nu poate fi furată sau pierdută niciodată.

(Sf. Antonie cel Mare)

— Rugăciunea este vlăstarul blîndeții și al lipsei de minie, rodul bucuriei și al mulțumirii, alungarea întristării și al descurajării.

— Nu te ruga să se facă voile tale, căci acestea nu se acoperă întru totul cu voia lui Dumnezeu, ci roagă-te mai bine precum ai fost învățat, zicînd: „Facă-se voia Ta” în mine. Căci El (Dumnezeu) vrea ceea ce este bine și folositor sufletului și trupului tău, iar tu nu ceri totdeauna aceasta.

— Rugăciune săvîrșește acela care aduce totdeauna primul gînd al său ca rod lui Dumnezeu. (Evagrie Ponticul)

— Sănătatea sufletului se dobîndește nu despărțindu-ne de oameni, ci petrecînd și exercitîndu-ne cu cei virtuosi.

— Posturile, privegherile, citirea Sf. Scripturi, lepădarea de avere nu sînt desăvîrșirea însăși, ci uneltele desăvîrșirii. Căci nu în acestea stă desăvîrșirea, ci cu acestea se cîștigă.

— Nu atîrnă de noi ca gîndurile să vină, dar alungarea lor stă în puterea noastră.

— Precum șarpele, scos din ascunziș la lumină, se șilește să fugă și să se ascundă, la fel și gîndurile cele rele, date pe față prin mărturisire desăvîrșită, se grăbesc să fugă de la om, slăbesc, se veștejesc.

(Ioan Casian)

— Cel ce oprește plata lucrătorului și cel ce urăște pe fratele său, în locul de muncă cel cumplit al ucigașilor se va osîndi.

— Cel ce pierde vremea nu mai află alta în locul ei. Să cercetăm deci cu deadinsul cum am petrecut fiecare zi.

(Sf. Efrem Sirul)

Binecuvîntarea bisericii din Pianul de Sus

Duminică, 11 octombrie 1970, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, însoțit de P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belășcu și de alți preoți și diaconi de la Centrul arhiepiscopesc, a săvîrșit binecuvîntarea bisericii din Pianul de Sus (prot. Alba Iulia) care a fost îmbrăcată într-o frumoasă haină picturală.

După slujba binecuvîntării, urmărită cu mult interes de credincioși, Sf. Liturghie arhierescă s-a săvîrșit, în atmosfera unei minunate zi de toamnă, sub cupola unor brazi, la strașina vechii biserici de lemn din această parohie.

Predica zilei a fost rostită de P. C. prof. N. Neaga, după care C. pr. local, Lazăr Voișan, distins cu acest prilej, a făcut un istoric al parohiei și o dare de seamă asupra lucrărilor săvîrșite, la care a fost ajutat de bunii săi credincioși, prezenți acum la Sf. Liturghie, în minunatele lor costume românești.

A vorbit apoi P. C. vicar Tr. Belășcu, despre recolta care se adună în aceste zile de pe cîmp și recolta duhovnicească.

De încheiere un bogat cuvînt de învățătură a rostit Î. P. S. Mitropolit Nicolae, care, plecînd de la Evanghelia zilei cu pilda semănătorului, zăbovește cu deosebire asupra virtuții răbdării, de care avem atîta nevoie atunci cînd este vorba de realizat lucrări deosebite în viață. Căci așa cum sămînța căzută în brazdă încolțește, crește și rodește întru răbdare, întru răbdare rodesc și învățăturile Bisericii noastre în fapte bune, întru răbdare își cresc părinții copiii, întru răbdare se adună cunoștințe ca să devii un profesor, un inginer, un medic, un muncitor, un preot vrednic, întru răbdare cresc și se dezvoltă popoarele etc.

Întru răbdare au lucrat și preotul și credincioșii din Pianul de Sus, de și-au împodobit așa de frumoasă biserica ș.a.m.d.

Prin frumusețea și roadele ei ziditoare de suflet, această zi va rămîne de neuitat în sufletele credincioșilor din Pianul de Sus și împrejurimi.

C. V.

Sfințirea bisericii din Boiu

Între parohiile fruntașe de pe cursul Tîrnavei Mari (prot. Sighișoara) se numără și parohia Boiu, care a confirmat acest lucru și prin faptul că și-a îmbrăcat biserica pe care o are, mare și frumoasă ca o catedrală, într-o reușită pictură în frescă. Însoțit de P. C. vicar Tr. Belășcu și de alți preoți și diaconi de la Sibiu, această biserică a fost sfințită de Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, Duminică, 18 octombrie 1970.

LA SELEUȘ

În ajun, sîmbătă, 17 octombrie a. c., Î. P. S. Sa a făcut o vizitație canonică în parohia Seleuș (prot. Sighișoara), unde s-a săvîrșit slujba vecerniei.

După vecernie, C. pr. C. Erneanu (parohul local) vorbește despre activitatea sa în parohie, despre atașamentul credincioșilor săi față de Biserica strămoșească, după care pastorul ev. lut. din localitate L. Schullerus, prezent la festivitate, arată buna conviețuire dintre credincioșii de naționalități deosebite din Seleuș.

După o scurtă meditație despre desăvîrșirea creștină, rostită de P. C. prof. D. Călugăr, P. C. vicar Tr. Belășcu, predică despre folosul Sf. Taine, rînduite de Mîntuitorul nostru Iisus Hristos.

Î. P. S. Mitropolit Nicolae, în cuvîntarea rostită, a arătat, între altele, că vrednicia credincioșilor se măsoară după trăirea lor în Iisus Hristos, după cum își îngrijesc biserica, după cum vin la rugăciune, după cum este de roditoare viața lor în Hristos, zăbovind totodată asupra unor înțeleșuri ale Sf. Liturghii.

LA BOIU

A doua zi, Duminică, 18 octombrie a. c., la ora sorocită, Î. P. S. Sa a fost întâmpinat în parohia Boiu, în fața bisericii de credincioși în straie românești, precum și de un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. prot. al Sighișoarei, I. Dragolea.

După slujba sfințirii bisericii, s-a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă, răspunsurile fiind date de corul catedralei din Sighișoara, condus de dl I. Dimitriu. La Sf. Liturghie a participat și pastorul reformat Denes Iuliu.

La priceasnă P. C. prof. D. Călugăr a tîlcuit Evanghelia zilei cu învierea tînărului din Nain, iar la sfîrșitul Sf. Liturghii, C. pr. D. Ionescu (parohul local), distins cu acest prilej, a arătat cum s-au desfășurat lucrările pentru refacerea și pictarea bisericii, ofrandele materiale făcute de credincioșii parohiei cu dragoste de biserică.

În predica ținută, P. C. vicar Tr. Belășcu a subliniat contribuția Bisericii noastre la progresul sufletesc al credincioșilor și atașamentul fiilor ei la idealurile de astăzi ale poporului nostru.

A vorbit apoi Î. P. S. Mitropolit Nicolae, care, folosind o imagine din viața muncitorilor de pe ogoare, arată, între altele, că și faptele bune de pildă sînt tot ca niște semințe, care au să rodească în viața oamenilor, în viața parohiei, spre folosul obștei mai mari în care trăim, în încheiere îndemnînd credincioșii la o cît mai rodnică viață creștinească, spre bucuria lor și binele țării.

Atît credincioșii din Seleuș cît și cei din Boiu au făcut Arhipăstorului lor o primire călduroasă, ale cărui părintești povețe se vor strădui să le urmeze în viața lor de zi cu zi.

D. C.

Lucrări de înnoire la un așezămînt teologic

Centrele eparhiale poartă o grijă deosebită față de școlile teologice menite să formeze pe viitorii slujitori ai sfințelor altare.

Una din școlile ortodoxe române de teologie, care se bucură de atenția a trei eparhii — Timișoara, Arad și Oradea — ca unele ce-și trimit aici spre învățătură pe preoții de mîine, este seminarul din Caransebeș.

Dragostea ierarhilor, priceperea profesorilor, rîvna ostenitorilor ca și pregătirea elevilor a făcut ca privirile celor doritori a deprinde teologhisirea să se îndrepte cu tot mai multă încredere spre această școală. Acest fapt însă a impus și o serie de amenajări la complexul ce îmbină corpul clădirii vechi, utilizat pentru sălile de curs, cu cel al căminului nou, dotat cu toate cele necesare. Toți cei angajați în lucrarea cerută n-au precupețit nici un efort pentru realizarea ei la nivelul așteptărilor.

Astfel s-a supraetajat clădirea căminului, s-au creat noi săli de curs iar altele au fost mărite, s-a procurat mobilierul necesar suplimentar (bănci, paturi, dulapuri), s-a amenajat o spațioasă sală festivă, peste tot s-a introdus încălzirea centrală etc.

Pentru o mai bună formare duhovnicească a elevilor s-a desăvîrșit împodobirea capelei prin lucrările de pictură și confecționarea unui iconostas.

Aspectul corespunzător ce-l oferă edificiile astfel găsite pentru începutul unui nou an școlar e chezașia condițiilor optime în care se poate desfășura munca de aici cu rezultate care să confirme permanent prestigiul din ce în ce sporit al școlii.

C.

Chemare

Din inimă un sanctuar
nu-ți fă, uimind, să strălucești
ca amintirea unui jar
de stea căzută-n bolți cerești.

Să nu-ți zidești chipul în ea,
însingurat să nu rămii;
Imaginea te va dura
de-ți faci din ea un căpătii.

Să strigi cu inima mereu
ca pasărea pe pom cîntînd;
Ecoul ei nu va fi greu
de-afla de fiecare gînd.

Sporește-ți inima, vestind
cum în azururi ciocîrlii.
Ca apele de peste grind
să te reverși cu bucurii.

Nicolae Modoiu